

அழகியும் மிருகமும்

- இந்திரா ஸ்ரீவத்ஸா

அழகியும் மிருகமும்

 Publications, 2022

- இந்திரா ஸ்ரீவத்ஸா

ஒரு ஏழை வணிகர் தனது மகள்
ப்ரியன்னாவுடன் ஒரு சிறிய கிராமத்தில்
வசித்து வந்தார். அவர் தனது மகளை மிகவும்
நேசித்தார். அவள் இதயம் விரும்பிய
அனைத்தையும் கொடுக்க விரும்பினார்.
ப்ரியானாவின் மிகப்பெரிய விருப்பம் சிறந்த
ஒற்றை-ரோஜா தான் என அவர்
அறிந்திருந்தார்.

அவர்களின் கிராமத்தில் ரோஜாக்கள் அரிதாகவே காணப்பட்டன. ஆனால், இருண்ட காட்டில் உள்ள ஒரு கோட்டையில், அழகான பூக்கள் பூத்து குலுங்குவதை அவர் கேள்விப்பட்டிருந்தார்.

ப்ரியன்னாவின் பிறந்தநாளுக்கு முந்தைய நாளில், அவர் அதைக் கண்டுபிடிக்கத் புறப்பட்டார். காடு வழியாக நீண்ட நேரம் நடந்த பிறகு, அவர் ஒரு இடிந்த கோட்டைக்கு வந்தார். அதன் தோட்டங்கள், ரோஜாக்களால் நிரம்பியிருந்தன.

Meanwhile, Beauty waited at the window of her room, watching for her dear father to return. When she saw a figure on horseback appear in the distance, she ran out of the cottage. Then she skipped gaily down the garden path and out onto the road.

Yes, it was her dear father returning home, but Beauty could not think what was wrong with him. He looked so tired and sad.

“Father, dear, are you ill?” she asked as she ran up to him. “No, my dear, I am quite well,” he replied.

“Then are you not glad to see me?” went on Beauty.

“Glad? Oh, my little Beauty, my little Beauty,” was all the poor merchant could cry.

Towards nightfall, Beauty and her father arrived at the palace in the wood. As before, no one was to be seen.

Her father lifted Beauty from his horse and led her into the room where he had eaten supper and breakfast on his last visit. This time a dainty supper for two was laid out on the table. Yet, although they had not eaten all day, neither Beauty nor her father had any appetite for the meal.

As they sat at the table, a terrible sound was heard at the door. The merchant knew, and Beauty guessed, what it meant. Yes, it was the Beast! In he walked and went straight up to Beauty.

In the morning, Beauty and her father had breakfast together. Then they said good-bye, both crying bitterly.

When her father had ridden out of sight, Beauty went to her room. To pass the time, she looked at the beautiful pictures and ornaments there. On one wall hung a curious mirror and beneath it, in letters of gold, was written;

“Little Beauty, dry your eyes,
Needless are those tears and sighs;
Gazing in this looking-glass,
What you wish shall come to pass.”

These lines comforted Beauty, for she thought that if she were very unhappy she could wish herself at home again.

"திருடுவது ஒரு குற்றம்" என்று மிருகம் உறுமியது. "இன்று வீட்டிற்குப் போய் நாளை உன் மகளோடு திரும்பி வா! உன் தண்டனையை அப்போது சொல்கிறேன். நீ திரும்பவில்லை என்றால், நான் உன்னைக் கண்டுபிடிப்பேன்."

வணிகர் மன்னிப்பு கேட்டு, வீட்டிற்கு விரைந்தார்.

மறுநாள், அவர்கள் கோட்டைக்குத் திரும்பியதும், மிருகம் மீண்டும் பேசியது. “திருடியதற்காக உன்னை நிலவறையில் அடைக்க வேண்டும். ஆனால், உன் மகள் ஒவ்வொரு நாளும் என்னை தோட்டத்தில் சந்திக்கச் சம்மதித்தால், உன் குற்றத்தை நான் மன்னிப்பேன்”.

வணிகர் மறுக்கவிருந்தபோது, ப்ரியானா திரீரென்று, “அப்பா, நீங்கள் எனக்காக ரோஜாவை எடுத்துக் கொண்டு வந்தீர்கள். நான் அது கேட்பது போல் செய்வேன்”, என கூறினாள்.

தினமும், காலையில் ப்ரியானா கோட்டைக்கு பயணம் செய்வாள். அவள் அந்த மிருகத்தைப் பார்த்து பயப்படுவாள். அந்த மிருகம், தோட்டத்தில் அவள் அருகில் நடக்க முயலும்போது, ப்ரியானா பயந்து நடுங்கினாள். அவளிடம் கருணைக் காட்ட, அந்த மிருகம் தன்னால் இயன்றவரை முயன்றது. அதன் தோற்றம், மக்களை பயமுறுத்துகிறது என்பதை அது அறிந்திருந்தது. ஒரு நாள் மதியம், ப்ரியானா அழ ஆரம்பித்தாள்.

"ப்ரியானா, நீ அழாதே" என்று மிருகம் சொன்னது. "நீ என்னைக் கண்டு பயப்படுகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியும். நான் உன்னை ஒருபோதும் காயப் படுத்தமாட்டேன் என உறுதியளிக்கிறேன்".

மிருகம் ப்ரியானாவுக்கு ஒரு பூங்கொத்தை கொடுக்க ஆரம்பித்தது. அது அருகில் வந்ததும், சேறு நிறைந்த ஒரு குட்டையில் தவறி விழுந்தது. ரோஜாக்கள் எங்கும் சிதறின. ப்ரியானாவுக்கு, தன் சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை.

மிருகம் முதலில் கோபமடைந்தது. ஆனால்
ப்ரியனாவின் அழகான புன்னகையை
பார்த்ததும் அதன் மனம் உருகியது. ப்ரியானா
சேற்றில் இருந்து அதற்கு உதவியதும்;
இருவரும் சேர்ந்து சிரித்தனர்.
குளிர்காலத்தின் வருகையில், அவர்கள்
ஒன்றாக பேசி சிரித்து நிறைய நேரம்
செலவிட்டனர். வசந்த காலத்தில், அவர்கள்
நெருங்கிய நண்பர்களாக மாறினர்.

ஒரு நாள் காலை, ப்ரியானா தோட்டத்திற்கு வந்தபோது, மிருகத்தை எங்கும் காணவில்லை. மதியம் அது வராததால் அவள் கவலைப்பட்டாள். தோட்டத்திற்கு வெளியே, ஒரு மெல்லிய சிணுங்கல் கேட்டது. அவள் ஒலியைப் பின்தொடர்ந்து, மிருகத்தைக் கண்டாள். அதன் கைகளில் காயம் ஏற்பட்டு, இரத்தம் வழிந்தபடி அது தரையில் கிடந்தது.

ப்ரியானா மிருகத்தின் அருகில் அமர்ந்தாள். அது வலியில் முணுமுணுத்தது, ஆனாலும் ப்ரியானா பயப்படவில்லை. அவள் வேகமாக ஒரு துணியை கொண்டு அதனுடைய காயத்தைச் சுற்றி மூடினாள். அவள், அந்த மிருகத்தை மெதுவாகத் தட்டிக் கொடுத்து, அதன் கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

ஒரு பெரிய பணி மிருகத்தை சூழ்ந்தது. அது ப்ரியன்னாவின் கண்களுக்கு முன்பாக, ஒரு அழகான இளவரசராக மாறியது. "நான் பல ஆண்டுகளாக ஒரு தீய சாபத்தில் இருந்தேன்", என்று இளவரசர் கூறினார். "உன் கருணை, என் சாபத்தை உடைத்துவிட்டது. என் கோட்டையும், அதன் தோட்டங்களும் என் இதயத்துடன் உன்னுடையவை" என்றார் இளவரசர்.

ப்ரியானா சிரித்தாள். அவள் இளவரசரை
நேசித்தாள் - ஏனெனில் அவருடைய அழகான
ஆண் உருவத்திற்காக அல்ல; அவர் எப்போதும்
காட்டிய கனிவான இதயத்திற்காக!! இருவரும்
விரைவில் திருமணம் செய்து கொண்டனர்.
ஒவ்வொரு நாளும் அவர்கள் தோட்டத்தின்
வழியாக நடந்தார்கள். ஒவ்வொரு நாளும்
இளவரசர் தனது அழகான மணமகள்
ப்ரியன்னாவுக்கு சிறந்த ரோஜாக்களை
மகிழ்ச்சியுடன் கொடுத்தார்.

அழகியும் மிருகமும்

